Poświęcony błogosławionej
pamięci Ivana Vasiljewicza Lizhdvoja,
straconego dekretem Mikołaja II

NKM

(Nowa Koncepcja Matematyczna)

Wstęp

Naturalna matematyka obliczeniowa, przedstawiona w świetle NKM, opiera się na dwóch osiach numerycznych (liczby dodatnie i ujemne) oraz trzech schematach „zwielokrotniania” symboli graficznych „+” i „-” znaków sumowania sumy wielomianów dodatnich i ujemnych (dwa schematy) oraz jednym schemacie mnożenia oznaki względności liczb dodatnich i ujemnych.

Z tego wszystkiego współcześni matematycy używają tylko pierwszej osi liczbowej, częściowo zrealizowanej, a druga jest błędna w postaci osi liczb urojonych. W rezultacie współczesna matematyka stała się zlepkiem absurdów, które są nieświadomie stosowane w próbach konsekwentnego eliminowania ich wpływu na wyniki obliczeń. Na przykład wprowadzenie liczby urojonej nieświadomie pozwoliło częściowo zrekompensować nieznaną zasadę pomnożenia znaków liczb ujemnych „- x - = -”, a wprowadzenie koncepcji zbiorów pomogło nieświadomie skoordynować pseudo-matematyczną zależność między liczbami „rzeczywistymi” i „fikcyjnymi”. A co można powiedzieć o takich pojęciach matematycznych, jak „pusty zbiór” lub twierdzenie o zestawie najlepszych (optymalnych) rozwiązań?!

W przeciwieństwie do absurdów istniejącej matematyki, matematyka naturalna (według NKM) jest nauką absolutnie idealną, co w zasadzie wyklucza możliwość pojawienia się absurdów matematycznych. Szwedzki oligarcha Alfred Nobel intuicyjnie odczuwał absurd matematyki i dlatego pozbawił jej przedstawicieli możliwości uczestniczenia w podziale jego „dziedzictwa”; NKM wyeliminowała antynaukowość w matematyce. Dzięki temu przyszli laureaci „Nagrody Abela” z wyrzutków naukowych staną się przedstawicielami prawdziwej „królowej wszystkich nauk”, a „Nagroda Abela” wzrośnie wyżej statusa Nobla. Ponadto, w przyszłym odrodzonym języku rosyjskim, litera „A” będzie poprzedzać literę „N”, a litera „N” będzie poprzedzać literę „Sz”, zachowując oczywiście pierwszeństwo norweskiej oceny nad szwecką.

„Objawienie” matematyki

Matymatyka bierze początek w ludzkiej anatomii. Ludzie przeprowadzali obliczenia na palcach. Oczywiste są analogie organów człowieka z pojęciami matematycznymi. Tak więc palce zsuniętych razem nóg można porównać z liczbami i liczbą bezwzględną lub naturalną (całą). Ramiona rozłożone na bokach w jednej linii - promienie numeryczne; palce zamknięte (szczypta) to je strzałki, a otwarte palce to względne liczby całkowite: prawa ręka jest dodatnia, lewa jest ujemna. Liczby te są równe w obliczeniach, jak ruchy palców. Głowa jest symbolem obliczeń, a mózg jest je generatorem. W strukturze człowieka nie ma narządów symbolizujących urojone lub złożone liczby i inne perypetie współczesnej matematyki.

Opierając się na prawdziwych założeniach, uważamy, że mnożenie jest, jak stwierdzono w encyklopedii matematycznej dla dzieci, przyspieszonym dodawaniem. Dlatego dla (+ a) + (+ b) = + (a + b) bezsporne jest, że (+ a) x (+ b) = + (a x b). / 1 /   Stąd *(-a) +(-b)= -(a+b)*   *(-a)* x *(-b)* = - *(a* x *b).*

Tutaj symbole „+” i „-” z pomnożonymi liczbami są oznakami ich względności: „+” pozytywności i „-” negatywności. Przy pomnożeniu liczb jednocyfrowych ich wspólne cechy są „wyjmowane z nawiasów”, jednocześnie zdając sobie sprawę, że + x + = +   i - x - = -. Podczas mnożenia przeciwnych liczb względnych atrybut współczynnika „+” zachowuje atrybut mnożnika w produkcie, a jego atrybut „-” zmienia go na przeciwny. Oznacza to, że mnożąc znaki liczb względnych działa następujący schemat mnożenia symboli ich względności

+ x + = +; + x – = – x + = –; – x – = –.

Kiedy (współ) mnożymy pozytywne „wielomiany” *, działa ważny schemat znaków (sumowanie ich członków):

+ x + = – x – = +; + x – = – x + = –.

Członkowie całkowicie przeciwnych wielomianów w znaku są również mnożone przez ten sam schemat.

Łączne wielomiany ujemne są mnożone zgodnie ze wzorem znaków

+ x + = –x– = – i + x – = – x + = +, przeciwnie do istniejącego

* „Wielomian” składa się z sumowanych liczb (członków), takich jak wielomian.

$(2\text{-}3)^2 = (2\text{-}3)\ (2\text{-}3) = (+2)\ (+2) + 2(\text{-}3)\text{-}3(+2)\text{-}3(\text{-}3) = \text{-}4+6+6\text{-}9=$
$=12\text{-}13 = \text{-}1 = (\text{-}1) \times (\text{-}1) = (\text{-}1)^2.$

Po zakodowaniu „-” symbolem $i=-1$ dla $i^2= - 1$ wykonujemy obliczenia:

$(3+2)^2 = 5^2 = 25;\ [3\text{-}(\text{-}2)]^2 = (3\text{-}2i)^2 = 9\text{-}12i+4i^2 = 9\text{-}4\text{-}(\text{-}12) = 5+12 = 17.$

$(3\text{-}2)^2 = 1^2 = 1;\ [3+(\text{-}2)]^2 = (3+2i)^2 = 9+12i+4i^2 = 9 - 4+(\text{-}12) = 5\text{-}12 = \text{-}7;$

$(3+2)^2 – (3\text{-}2)^2 = 25 - 1 = 24;\ (3 - 2i)^2 – (3+2i)^2 = 17\text{-}\ (\text{-}7) = 24.$

$(2+3)^2 = 5^2 = 25,\ (2\text{-}3)^2 = (\text{-}1)^2 = \text{-}1;$

$[2 - (\text{-}3)]^2 = (2 - 3i)^2 = 4 - 12i+9i^2 = 4 – 9 - (\text{-}12) = 12 - 5 = 7;$

$[2+(\text{-}3)]^2 = (2+3i)^2 = - 4 - 6i - 6i \text{-}9i^2 = - 4 - (\text{-}12) - (\text{-}9) = 21\text{-}4 = 17;$

$(2+3)^2 + (2 - 3)^2 = 25+(\text{-}1) = 24,\ (2 - 3i^2) + (2+3i^2) = 7+17 = 24.$

Tworzenie kompleksów liczb względnych

1. Łącząc ujemne liczby względne z bezwzględnymi (lub względnymi dodatnimi) liczbami, dołączając pierwszą do drugiej: po prawej

$[(+16) + (\text{-}4)]^2 = (16\text{-}4)^2 = = 12^2 = 144,$ gdzie znak liczby ujemnej zmienił się w znak odejmowania; lewy $[(\text{-}\ 4) + 16]^2 = (\text{-}\ 4+16)^2 = (4i+16)^2 =$ (“-” pozostał znakiem względności liczby kodowanej przez symbol i) $=$
$=(16+4i)^2 = 256 + 128i + 16i^2 = 256 – 128 \text{-}16 = 112.$

2. Wprowadzając liczbę ujemną do liczby bezwzględnej (dodatniej), podzielonej na odpowiednie dodajne:

$[16$ a $(\text{-}4)]^2 = [8 + (\text{-}4) + 8]^2 == [(8\text{-}2) + (\text{-}2+8)]^2 = [6+2i + 8]^2 =$
$=(14 + 2i)^2 = 196 + 56i + 4i^2 = 196 – 56 – 4 = 136;$

$\ldots = [4+ (\text{-}4)+12]^2 = [4\text{-}1+(\text{-}3+12)]^2 = (3+3i+12)^2 = (15+3i)^2 =$
$=225+90i+9i^2 = 225 - 9+(\text{-}90) = 216 – 90 = 126;$

$\ldots = [12+(\text{-}4)+4]^2 = [12\text{-}3\text{-}(\text{-}1+4)]^2 = (9+i+4)^2 = (13+i)^2 = 169+26i+i^2 =$
$=169 + (\text{-}26) + (\text{-}1) = 169 – 27 = 142. \qquad 112<126<136<142<144.$

3. Wraz z nadejściem względnych liczb ujemnych w zwielokrotnionych dodatnich „wielomianach”, gdy sumują się składniki.

Rozważamy kwadrat „wielomiana” $(3\text{-}5+4\text{-}6+8)^2$

Gdy $(8-6+4-5+3)^2 = 4^2 = 16$. Sumowanie dodatnich „wielomianów” z odjętymi elementami od prawej do lewej strony nie tworzy w nich ujemnych liczb względnych.

$(3-5+4-6+8)^2 = (-2+4+2)^2 = (2i+6)^2 = (6+2i)^2 = 36+24i-4i^2 = 32-24 = 8;$

$(3-6+4-5+8)^2 = (-3+4+3)^2 = (3i+7)^2 = (7+3i)^2 = 49+42i+9i^2 = 49-9+(-42) =$ $= 40 - 42 = -2$. Sumowanie odbywa się po obu stronach jednocześnie z tą samą „prędkością”.

Prawdopodobne są inne sposoby tworzenia kompleksów liczb względnych.

Transformacje $i^2 = -1$ są przeprowadzane w procesie złożonych obliczeń, ale $i = -1$ na końcu:

$(3+2i)^3 = (3+2i)^2 (3+2i) = (5+12i)(3+2i) = 15+10i+36i+24i^2 =$ $= 15+46i+24i^2 = 15 - 24+46i^2 = - 9+(- 46) = - 9 - 46 = -55.$

Wzajemna prostopadłość osi liczb względnych

umożliwia wdrożenie w złożonych obliczeniach możliwości obliczeniowych trygonometrii, metody Moiavre itp. z istnieniem liczb „a” i „bi” w jednym wymiarze ze zidentyfikowanymi.

Ujemne i dodatnie liczby względne w sensie obliczeniowym są absolutnie równorzędni. Istniejąca matematyka opiera się na liczbach dodatnich zamienionych na liczby bezwzględne (bez znaku), patrz przykład 1 poniżej.

Jeśli ujemne liczby względne zostaną podniesione do rangi absolutnej, wówczas przy odwrotnym schemacie pomnożenia znaków sumowania ich terminów i jednostki „urojonej” $s=+1$, z $s^2=+1$, realizowany jest przeciwny system obliczeń o podobnych wynikach (przykład 2):

1. $[(+5) - (-3)]^2 = (5-3i)^2 = 25-30i+9i^2 = 25-(-30) + (-9) = 25+30-9 = 46.$
2. $[(+5) - (-3)]^2 = [5s-3]^2 = 25s^2 + 30s-9 = 25+(+30)-9 = 25+30-9 = 46.$

Dodatkowe złożone obliczenia
Istniejąca matematyka

Obecny schemat mnożenia znaków (których? Niewiadomo)
+ x + = - x - = +. + x - = - x + = -. i = ? i^2 = - 1
Mnożenie sprzężonych liczb zespolonych
$(3 + 2i)(3 - 2i) = 9 – 4i^2 = 9 – (-4) = 9 + 4 – 13$
$(2 + 3i)(2 – 3i) = 4 – 9i^2 = 4 – (- 9) = 4 + 9 = 13.$

Nowa matematyka
$[(+3) + (-2)] . [(+3) – (-2)]; \quad [(+2) + (-3)] . [(+2) – (-3)]$

1. $(+1) = 1; (- 1) = i; \; i^2 = -1$ z obecnym schematem mnożenia znaków (sumowanie zwielokrotnionych wielomianów)

$(3+2i)(3–2i) = 9–(2i)^2= 9 + 4 = 13, \; (2+3i)(2 – 3i) = 4 – (3i)^2 = 4 + 9 – 13$

2. $(-1) = 1; s = +1; \; s^2 = +1$ ze schematem pomnożenia znaków sumowania +x+ = - x - = - oraz +x- = - x + = +

w przeciwieństwie do obecnego
$(3s+2)(3s-2) = (3s)^2 + 4 = 9 + 4 = 13, (2s +3)(2s - 3) =(2s)^2 +9 =4+9 =13.$
Podsumowując, wykonujemy następującą analizę matematyczną.
W istniejącej matematyce:

Gdy : $(a-bi) (a+bi) = (b-ai) (b+ai)$, .
Załóżmy, że $a – bi = b – ai$, a następnie $a – b = - (a – b)i$, skąd $i = -1$
Ta równość obowiązuje dla $i= -1$,
, czyli –x– = –

Załóżmy, że $a+bs = b+as$, $a – b = as – bs$ skąd $s = +1=$

Źródło tych matematycznych zależności przedstawiono w drugim akapicie uzasadnienia schematów mnożenia znaków względnych liczb względnych.

W złożonych obliczeniach wyniki w liczbach rzeczywistych są uzyskiwane w istniejącej matematyce jedynie przez pomnożenie sprzężonych „liczb zespolonych”, a w nowej matematyce — we wszystkich złożonych obliczeniach.

Ze wszystkich informacji przedstawionych na temat podstaw matematyki naturalnej obecnie znany jest tylko jej jedyny schemat (mnożenie) znaków, a nawet wtedy bez określania obszarów jej wiarygodnych obliczeń i zwielokrotnionej w nim esencji matematycznej znaków. Znany jest również symbol *i= ,* zwany „jednostką urojoną”, terminem potwierdzającym całkowitą ignorancję matematycznej istoty tego symbolu. Wszystko inne jest nieznane matematykom jeszcze bardziej niż na początku XIII wieku.

Włoski matematyk Fibonacci, który odkrył ujemne liczby względne w matematyce (1202), nie mając pojęcia o naturalnych prawach matematycznych opisanych powyżej, oznaczył znak ujemności takiej liczby przez symbol odejmowania „-”, ale nie pomnożył takich symboli zgodnie ze schematem –x– = = +, następnie stosowane do pomnożenia produktywnie dodatnich „wielomianów” i w rzeczywistości jest odpowiednie tylko w takim przypadku. Konieczność pomnożenia liczb ujemnych zgodnie ze schematem - x - = - wyraził on poprzez pomnożenie długu w następujący sposób: 1 – 2 = - 1 = dług1 (lira), $(\text{dług}1)^2 = \text{dług}^2 1^2$ = dług1 = -1,czyli -1 = d(debt) gdy $d^2 = -1 = d$. Matematycy dwukrotnie mieli okazję dostosować swoją naukę do techniki Fibonacciego. Tak więc włoski matematyk D. Cordano (1501-1576), rozwiązując równanie $x^3=9x+28$ musiał wyodrębnić pierwiastek kwadratowy z liczby ujemnej $x_{2,3}$. Rozwiązał ten problem, wprowadzając do matematyki „liczbę urojoną”

$i^2 = -1$. Z takim samym sukcesem rozwiązałby ten problem dla *i =-1,* gdy *-1 = i = ===-1 ,* albo *-1=* . I pamiętając obliczenia Fibonacciego, Cardano zamiast i =? zapisałby . Następnie, przy dobrze znanym wzorze znaków dla $(2 - 1)^2 = 4 – 4 + 1 = +1$, pojawiłby się przeciwny wzór znaków, jak w ostatnim akapicie pierwszej strony $(1 – 2)^2 = -1 + + 4 – 4 = -1$, $(1 – 2)^2 = (-1)^2 = -1$. Uratowałoby to matematykę przed pojawieniem się w niej wyimaginowanych i złożonych liczb. Jednak z powodu zapomnienia lub niewiedzy o Cardano, rozwój matematyki poszedł w złym kierunku.

Wątpiąc w „dowód” wyodrębnienia ujemnego pierwiastka z liczby dodatniej, francuski matematyk Bizet (XVII wiek), omijając dyskryminatora, zaproponował dwustopniowe rozwiązanie równań kwadratowych. Czyniąc to, mógłby ustalić, że

+ gdy - x - = -.

To znaczy, że dyskryminator jest sztucznym sposobem rozwiązywania równań kwadratowych, opartym na schemacie naturalnego zwielokrotnienia znaków ujemności liczb względnych.

Regularność *-1=i,* gdy $i^2 = -1$ matematycy mogliby potwierdzić powyższą analizą $(a+bi)\ (a-bi) =(b+ai)\ (b-ai)$,

$a^2 -(b\ i)^2=b^2 -(a\ i)^2$ gdzie $i^2 =-1$ i $a-bi = b- ai$ gdy $i= -1$.

W ten sposób odkryliby wszystkie inne cechy podstaw matematyki, a ich nauka wszedłaby w naturalny rozwój wiele wieków temu. Teraz, z powodu wykluczenia z matematyki w połowie ubiegłego wieku pojęć liczb względnych w przypadku ignorowania podanego materiału, nauka ta na zawsze straci taką perspektywę ze wszystkimi wynikającymi z tego negatywnymi konsekwencjami dla naszej planety. Należy dodać, że jedną z zalet nowej matematyki jest aksjomat, który stwierdza, że każde naturalne obliczenie jest zakończone pojedynczym (rzeczywistym) wynikiem. Potwierdza to na przykład obliczenie wspomnianego powyżej równania sześciennego (według Cardano) metodą Bizet, pomijając zalecania współczesnych podręczników matematyki. / 2 /

Przedstawiona informacja podana w opracowaniu opublikowanych materiałów / 3, 4 / o naturalności matematyki jako nauki w jej skrzywionej wersji z bardzo ograniczonymi możliwościami obliczeniowymi.

Spis literatury:

1. Детская энциклопедия т.2 Для среднего и старшего возраста – М; Педагогика, 1972 г. - Encyklopedia dla dzieci - Tom 2 - dla dzieci w średnim i starszym wieku - M; Pedagogika, 1972 r.
2. Справочник по математике для средних учебных заведений. Ципкин А.Г. – М; Наука. Главная редакция физико-математической литературы, 1981 – 480 с. - Podręcznik matematyki dla szkół średnich. Tsypkin A.G. - M; Nauka. Główne wydanie literatury fizycznej i matematycznej, 1981 - 480 s.
3. Р.А Лиждвой. Анализ вычислении Безу с позиций новой математической концепции. Журнал «Фондовый рынок», 2013 №41 Ноябрь, с.28-32 - R. A. Lizhdvoi. Analiza obliczeń Bezou z perspektywy nowej koncepcji matematycznej. Czasopismo „Funduszowy Rynek”, 2013 №41 listopad, s. 28–32

4. Р.А Лиждвой. Таблица алгебраического умножения (ТАУ), обширная информация в рубрике «Математика и экономика». Газета: «Запорізька Січ» от 15 мая 2014 г - R. A. Lizhdvoi. Algebraiczna tabliczka mnożenia (ATM), obszerne informacje w rozdziale „Matematyka i ekonomia”. Gazeta: „Zaporizhzka Sich” z 15 maja 2014 r

Autor, doktorant Rudolf Lizhdvoi

Tło historyczne.

Student Akademii Górniczej w Petersburgu, Ivan Vasylevych Lizhdvoi, 1913, został stracony na rozkaz imperatora Mikołaja II za nieudaną próbę zamachu na niego. Z siedmiu (terrorystów) jeden (lider grupy) uniknął egzekucji, ukrywając się za granicą. Inny okazał się agentem gwardii królewskiej. Pozostałe pięć zostało straconych. W 2013 r. jedna z ulic miasta Ostra otrzymała nazwę Ulica Lizhdvoia.